

Juhász Gyula

Az öregségről

Az ember sokszor megszépül, ha eljő
Az öregség. Fáradt tekintetében
Kihúny a vak mohóság, kapzsiság
S szelíden pislog az emlék világa.
A keze nem szorul konok ökölbe,
De símogató békélten pihen meg
Az ifjúság fején és vállain.

A haja őszén megcsillan mosolygón
A verőfény, mint a havas mezőkön,
Melyek fölött a kéklő végtelen van.
Halk léptei a temetőbe visznek,
De nem sietnek és gyakran megállnak
Egy kedves arcnál, egy hervadt virágnál,
Egy pohár bornál és egy bús zenénél.

Az ember sokszor megszépül, ha eljő
Az öregség. Hadd szépüljek meg én is!